

La pel·lícula
de la meua vida

Andrei Rubliov

Tinus Castanyer

El cine no presenta només imatges, les rodeja d'un món. Per això hi trobam circuits que uneixen una imatge actual a imatges-record, imatges-somni, imatges-món. Direm, doncs, que la imatge actual té una imatge virtual que li correspon com un doble o un reflex, hi ha coalescència entre totes dues. Cada imatge pren el paper de l'altra, en una relació que és de reversibilitat, són un revers i un anvers perfectament reversibles. Així, el més petit circuit es constitueix en el parell actual-virtual, diferents però indescriuibles i que no cessen d'intercanviar-se.

En Tarkovski veim que les seves imatges enclouen aquella recerca mútua cega i titubant, entre matèria i esperit. Matèries pesades, natures mortes, imatges agudes, pesadament translúcides, pluges intenses, que no cessen de suscitar la pregunta ¿quin esperit eixugarà aquesta terra russa?

A *Andrei Rubliov*, la fugida de la dona despullada pel riu, nedant, en una aigua pesada, morta en el si del repòs etern, amb una inabastable profunditat com per sepultar tota la dissort humana, per convertir-se en la pàtria de la mort humana. Veim que l'element material és el que rep la mort en la seva intimitat. En canvi, és el factor de la tensió o el seu enrariment, la pressió del temps en el pla, la manera com flueix el temps en el pla, el qual força ja no un temps cronològic, sinó un temps crònic. Tarkovski opta vigorosament pel pla, segons ell, el temps ha de fluir independentment, *motu proprio*. Perquè ens doni una imatge-temps directa determinant la força del temps en la imatge, mentre que el muntatge pas-

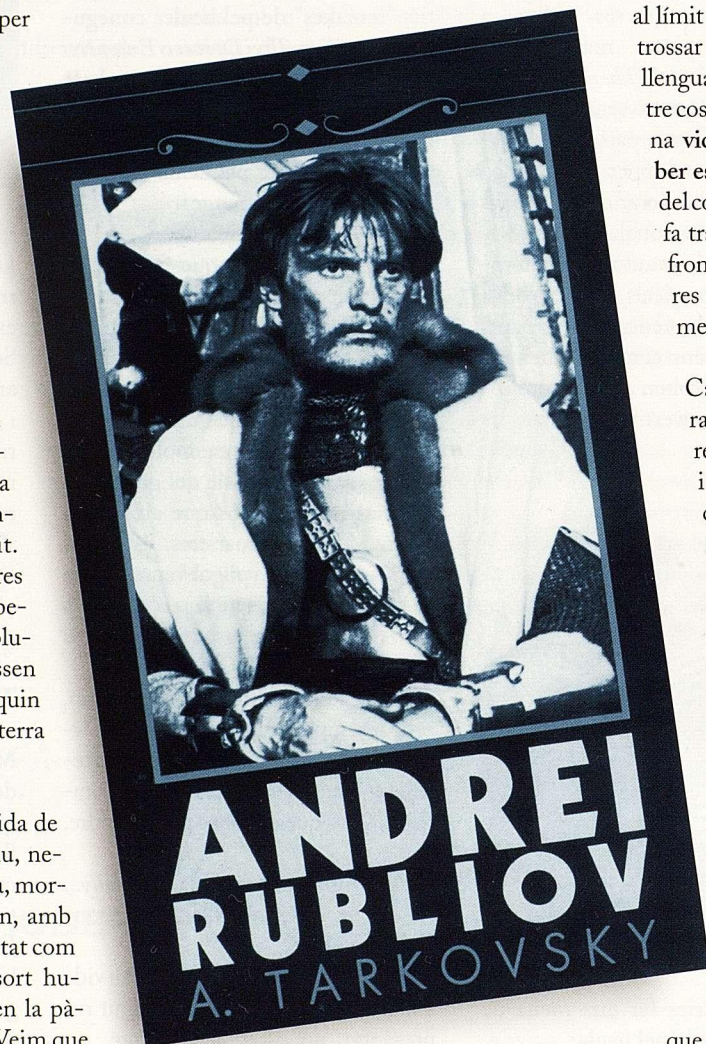
sa a ser les relacions de temps o de forces de successió de les imatges.

Temps que flueixen enrarits en aquesta matèria del riu que rep la càrrega de les accions i passions múltiples d'Andrei i de la dona, que Tarkovski sublima en el trajecte creuat de fugida de tots dos, ja que tots dos

Es tracta del cos qui viu, amb totes les metástasis que constitueixen la terra i del saber en què es mou, on es planteja el problema de l'existència, els personatges estan malalts de realitat. Ens imposam dolors petits per persuadir-nos que la vida és suportable, d'aquí les asfíxies, afàsies, catatònies d'Andrei, procediment que remet a una psicosis que empeny el comportament al límit de la bogeria, intenta des-trossar les significacions perquè la llengua afronti d'una vegada l'altre costat del límit, les figures d'una vida desconeguda i d'un saber esotèric. D'aquí aquell final del constructor de campanes que fa travessar com a vencedor les fronteres de la desraó, aleshores es pot parlar de bona salut mental en la VIDA.

Camí esotèric, instància paradoxal, punt aleatori que recorre les sèries divergents i les fa ressonar per la seva distància, en la seva distància. Tot passa per ressonància entre dissemblants i no per identitat dels contraris, explorar les distàncies, però sobre una mateixa línia, i córrer molt de pressa per romandre en el mateix lloc. Joc ideal, afirmació de l'atzar a la vegada, una única tirada que val per totes, un sol ésser per a totes les formes i les vegades, una sola insistència per tot el

que existeix, una sola vegada per a tota la remor i totes les gotes de la mar. Expressant en el llenguatge tots els esdeveniments en un, sent el mateix llenguatge un esdeveniment únic que es confon amb allò que el fa possible. Tot autor extreu dels símptomes la part inefectuable d'esdeveniment, durà accions i passions (menjar-parlar) fins al seu atribut noemàtic, on es juga l'esdeveniment pur, mínim de ser, comú a la realitat, al possible i a l'impossible. Alhora clínics i perversos de la civilització. □

personatges són reversibles i alhora indescriuibles, són el dret i el revés que no cessen d'intercanviar-se, és el més petit circuit en què es condensen actualitat i virtualitat, matèria i esperit, principi d'indeterminació, pura singularitat, una cosa única, art. Són situacions òptiques i sonores pures, que no poden explicar-se d'una manera purament espacial, impliquen relacions no localitzables, és una imatge-temps directa.